

Xell

Un relat de: [Helena Sauras Matheu](#)

Sona l'ànima, aquest xiu-xiu
que et cala, aquest xim-xim
que brolla de la font dels teus ulls,
on xapotejaves mirant-lo, besant-lo,
tocant-lo. Ja no. Tot és boira encrostada.

El record et cau com un xàfec, Xell,
alces la mirada en aquesta xarxa d'estels
buscant un tros de cel perquè et parlaren de la xauxa.
I ja no hi creus. Res. Tot és cremor i cendra.

Ruixes el nínxol de fràgils pensaments ,
la tristesa avui t'esgarrinxia la ment,
de nou un rínxol et cobreix de tel els ulls
i, xopa ,surts del jardí de la vellesa.
Sola, Xell, has perdut el teu mar preuat.

La teva inicial, l'aspa d'un molí en quarantena,
que gira i es creu morta, que aguanta la pena
de la xacra crua que s'ha escurçat.

Xell, aquells temps no tornaran,
quan tot era blau: mar i cel,
quan xalaves i la vida et somreia
sol i lluna, blanc i negre;
l'absència de color no et distreu
de la pèrdua de l'ésser estimat.

Silenci...Dol, Xell, fins quan?
Un mantell de cotó fluix
en aquest instant
curt i efímer
et posaria a l'ànima.